

Diari de la neu, 27/07/22

El missatge que pot donar el Pirineu organitzant uns jocs d'hivern

Competició de la Copa del Món IPC a La Molina. Arxiu. Autor/a: O. Molas

El futur dels esports d'hivern al nostre país, en un context real de temperatures en ascens i precipitacions a la baixa, implicarà acostumar-nos a practicar-los amb més limitacions.

Diguem-ho més clarament: si les coses no canvien radicalment, ho farem amb menys neu a pistes i amb temperatures cada vegada més "primaverals". I precisament per aquest condicionant de les temperatures, caldrà afegir-hi que ho haurem de fer amb un calendari que, potser, serà més curt. I malauradament, amb una opinió pública cada vegada més crítica amb els esports de neu i gel.

Ben mirat, ho farem en unes condicions a les quals, a la pràctica, ja ens hi hem anat acostumant sense gairebé adonar-nos-en per la realitat canviant dels darrers 20 anys. Com més anys sumem, més esquem, surfegem o foquegem amb una neu cada vegada més acotada als traçats que tenen el suport de la neu produïda. Amb excepcions, és clar, però aquesta és la tendència general.

I és davant d'aquesta realitat tossuda que si s'acaba materialitzant i fent-se guanyadora una candidatura a uns JJOO d'hivern, la **Pirineus-Barcelona 2030**, amb part de les proves repartides entre el Pirineu oriental, sobretot Cerdanya, i el central, amb la Vall d'Aran i l'Alta Ribagorça com a grans

receptores, es podria donar un missatge alternatiu, real i d'esperança al món de la neu a nivell global.

Això sí, en un món a la recerca obligada de la màxima sostenibilitat possible en tot allò que depengui de l'home, potser haurem d'organitzar uns jocs d'hivern en un entorn de paisatges poc bucòlics. I uns jocs menys compactes. Uns jocs menys idíl·lics d'acord amb els vells patrons, però adaptats a un nou escenari climàtic imprevisible.

El Pirineu, especialment en el cas de les estacions d'esquí en el seu sector oriental, -enllaç visites a La Molina i Masella-, ja fa anys que s'està adaptant a un planeta que s'escalfa. Han de treballar amb recursos hídrics i energètics molt limitats, i a la vegada amb temperatures sovint marginals. Aquestes dues estacions s'han convertit des de fa un temps en un referent i "laboratori" per adaptar-se a un futur difícil. Per a molts centres d'esports de neu del món, el seu futur és mirar el present a casa nostra.

No ens queda cap altra alternativa que adaptar-nos al que vindrà, i això s'haurà de fer sense renunciar a una candidatura a uns Jocs d'hivern per al 2030 o 2034. Encara hi som a temps, malgrat que el context actual no hi convida. Admetem-ho: tots recordarem aquest estiu, que encara no ha acabat, pels episodis de calor severa i sostinguda. Per les glaceres de tot l'hemisferi nord que es fonen acceleradament. Són exemples del que ens espera.

Això sí, ens hi podem adaptar maleint i resignant-nos a la nostra condició de societat consumista, egoista, i insensible, o bé adoptant una actitud de societat relativament optimista i que lluita per ser més sostenibles en les nostres activitats, en el nostre transport individual i col·lectiu, més austera, més solidària amb un territori que ho necessita com és el Pirineu i sent molt més respectuosos amb el medi ambient. A favor, sabem que disposem d'una tecnologia que investiga i resolt i que, si mirem enrere, tenim la nostra pròpia història com a suport i aliada per encarar el futur.

Perquè si l'any 1992 vam ser capaços d'organitzar els millors jocs d'estiu de la història, ara toca continuar apostant per uns Jocs d'hivern que hauran de ser exemplars: ser els més verds, els més sostenibles i els més austers mai organitzats.

Ho podem fer i ho hem de fer amb convicció. Aquest ha de ser el missatge al món des del Pirineu.